

CSOMOR HENRIETT

ÖRÖK VÉGTELEN

VERSVÁLOGATÁS

CSOMOR HENRIETT

ÖRÖK VÉGTELEN

VERSVÁLOGATÁS

KIADOTT KÖNYVEIM 15.

VERSEIM ÍRÓDTAK 2018-TÓL 2020 AUGUSZTUSÁIG

E-KÖNYV

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

01 Előszó és Ajánlás	29 Hálával tartozom
02 Köszönetnyilvánítás	30 Fáj, hogy nem hiszel
03 Valahonnan a távolból	31 Összetartozás
04 Ringat a táj	32 Szívem rejtekére költöztél
05 Örökzöld fenyő gyönyörű látványa	33 Az idő végezetéig
06 Ódon szürkeség	34 Sírodon sok virág
07 Természet utáni vágó	35 Múló idő fontossága
08 Varjak köröttem	36 Más vagyok
09 Vadvirágot szedtem	37 Meguntam a keserűséget
10. Maroknyi zöld hely	38 Búcsút intek
11 Kis koala	39 Vízkereszt napján
12 Színpadi kép	40 Nőnap ünnepén
13. Bárhol és bármikor	41 Nagypéntek bánata
14 Egyszer visszatér	42 Rókák lakomája
15 Égig szól a fohászom	43 Valami szépet szeretnék írni
16 Könnyű álmomat hozod	44 Nem tudhatod
17 Egyszer	45 Világjárvány
18 Találkozunk az örök végtelenben	46 Ibolya virágzaskor
19 Az éj sötét fátylát	47 Visszatérő álom
20 Ölednek rejtekében	48 Gondolataim
21 Tűnődés	49 Gondolataim születésnapodon
22 Édesanyám betegségében	50 Születésnap köszöntés
23 Tengernek morajlását hallgatva	51 Nevednek ünnepén
24 Álmatlan éjszakán	52 Kezednek érintése
25 Órangyalom	53 Kicsinyek köszöntésére
26 Végtelen szeretet	54 Nincs maradásom
27 Szívemnek ajándéka, Édesanyám	55 Boldog életörömben
28 Angyali teremtés	56 Körforgás

01

Előszó

Rögös utamon

Addig kell írnom,
amíg van kinek,
s mit a papírra vetnem.
Megértetek ha olvassátok
néhány „e” könyvemet.
Talán majd másképp
láttok engemet.
Szép szavaimmal szeretnék
hozzátok szólni, de beszédem
csak kevesen értitek.
Kegyetlenül elbánt velem az élet.
Mikor megszülettem, már akkor
nyakamba aggatott
egy nehezített keresztet.
Sérült lettem, küzdöttem eleget
míg megtanultam járni.
Örökké jól akartam teljesíteni,
hogy bebizonyítsam: én is
érek annyit, mint más.
Belém rúgott az élet,
imbolygó járásomat
teljesen elveszítve
tolókocsiba kényszerültem.
Így nem tudok hátad mögé
osonni, hogy megöleljelek.
Fel nem adva tovább
harcoltam magammal,
felkeltem erősen kapaszkodva
járókeretembe, s elindultam,
arra figyelve, amit az én
aranyszívűm bársonyos
hangján mondott.
Régóta itt él szívem
legmélyén.
Az egyetlen, aki megért,
és akkor is velem van,
mikor senki más.
Ha imára kulcsolom kezem,
érte és édesanyámért teszem.
Fohászom az égig száll:
könyörögve kérlek
jóságos Istenem,
vigyázz reájuk, ők
a legdrágább kincseim e világon.
Nélkülük elvesznék,

s érdektelenül ülnék egy sarokban,
könnyem arcomon
megállás nélkül csurogna.
Csak egy báb lennék,
amit ide-oda löknének.
Engedd meg Uram, hogy
még sokáig körülvehessenek,
és örülhessünk egymásnak.
Hiába lestem el sok szép
kézzel fogható dolgot,
csak segítséggel tudom megvalósítani.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Régen az erdő mélyén elbujdokolhattam,
mély gondolataimba temetkeztem.
Szabadon éltem akkor én,
s nem is sejtettem, milyen
cudar érzés elveszteni
a természetnek lágy ölét.
Édesanyámnak mindig mondogattam:
nem baj, hová kerülünk,
csak élj még soká velem.
A négy fal közé szorulva
gyakran könnyezem titokban,
mert ha tudná, meghasadna szíve
szegény anyámnak értem.
Amikor kilátástalan vagyok,
azt kérdezem magamtól:
meddig, s miért kell még élnem?
S ha egyszer örökre elmegyek,
fennmaradó könyveim mesélnek rólam.

2019. szeptember 30.

Ajánló Csomor Henriett tizenötödik könyvéhez Örök végtelen

A végtelen időben csak egy pillanat egy fiatal lány élete.

Sokak számára szinte hihetetlen, hogy immáron a tizenötödik könyve készül el a kerekesszékekben élő és alkotó mozgássérült szerzőnek.

Csak barátai és közvetlen családtagjai, valamint a falubeliek tudják, hogy írással múlatja az időt Henriett.

Ha nincs készítése és ihlete a munkához, simán lerakja a láthatatlan tollát, de ha valamit lát, érez vagy megfigyel, akkor fáradhatatlan szorgalommal ontja magából érzésekkel teli verseit, és láttatja novelláinak képeivel az őt körül vevő világot, és szinte rázúdítja olvasóira bánatát, örömeit, meg nem értettségét, valamint a nagyra értékelt mások által kimondott elismeréseit is megosztja barátaival.

Nehéz letről, a tolokocsiból a fellegek közé nézni és ujjával a csillagokat elérni, de Henriett a fűben is meglátja a kicsinyke virágot, és a felhőkben is a bárányok vonulását, és a csillagok ragyogását, ha eljön a jótékony éjszaka.

Természet utáni vágya és rajongása mindvégig átszövi írásait, és híven tükrözi az erdők, patakok, mezők utáni rajongó szeretetét.

Nehezen viseli más emberek közönyét, gorombaságát, és nem ritka bántásait, de megpróbálja felhívni a hibák és hiányosságok létezésére a figyelmet, s keresi a megfajtések lehetőségeit.

Írásai néha túlradó érzelemeiről árulkodnak, néha vegyülnek a tehetetlenség dühével és megtalálják a megoldásokat.

Verseiből szinte kiáramol a családi kötelékek utáni vágyakozás és az elmúlás elfogadása utáni megértés, de a soha el nem feledés misztériuma mindvégig elkíséri gazdag érzelemlámpát.

A nagyszülők, szülők, testvér emlékei sokszor megjelennek családi kötődésű emlékverseiben, valamint a régi ház és falu hiánya.

Minden bizonnyal nem ez lesz a legutolsó könyve, hiszen ha eléri újból a közlési vágy, akkor ismét megérinti a múzsa és újabb alkotások születnek majd.

Olvasásra ajánlom ezt az ötvenvalahány verset, és ha megérinti önöket a versek hangulata, akkor keressék a régi könyveit is, és nyomon követhetik élete folyamatait, fejlődését, valamint irodalmi munkáinak érzelmi és kifejezési fokozatait.

Szeretettel gratulálok ehhez a kötethez, és még sok szép alkotói évet kívánok Csomor Henriettnek. Baráti tisztelettel és szeretettel, **SZEGZÁRDI NAGY VENDEL**

SZEKSZÁRD, 2020 AUGUSZTUS 12.

SZEGZÁRDI NAGY VENDEL

02 Köszönetnyilvánítás

Köszönöm NAGY VENDELNEK a megtisztelő ajánlást verseskötetemhez és az odaadó segítségét.

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

03

Valahonnan a távolból

Olyan jó a csendet hallgatni,
pillanatra elhinni,
nincsen semmi baj.
Talán lesz még jövőm,
s néhány szép évem
szeretteim körében.
Írni vágyom sokat,
hogy itt hagyhassam
néhány könyvemet
a világnak.
Ha körülvesz a nyugalom,
s érzem jól vannak,
akkor ura vagyok
a szép soraimnak.
Árnyas lombú fák alatt
hús tónak vizében
lábamat lógatom.
Kék égre tekintek,
varjak nászát figyelem.
Valahonnan a távolból
hegedűszót hoz a szél.
Úgy sír keserűn,
mintha én zokognék.
Lelkemet megérinti,
könnyfüggöny takarja szemem.
Fájón égessen a fájdalom,
feledjem el összes bánatom.

2018. június 19.

04

Ringat a táj

Mintha ringatna a táj,
úgy ölel szépségével, elkápráztat.
Táncával magával sodor,
megéri magányos lelkemet.
Lassan táncol énvelem,
hozzám simul, simogat,
Forró könnyeimet felszárítja.
Ölébe ültet, kedvesen hagyja,
hogy elnyújtózzam kényelmesen.
Fellegekben járok vele,
gyengéden fogja kezem.
Ránk borul az esti félhomály,
kettéválík az ég,

szívárványkapu nyílik egyik oldalán.
Zöld fenyők csúcsai magaslanak
sötétkék boltozatán.
Lassan elhalkul a zene,
utolsó érzéki csókjával elenged.
Keserű sóhajjal nézek utána.

2018. április 02.

05

Örökzöld fenyő gyönyörű látványa

Örökzöld fenyő magasztosan áll
az ég alatt.
Hófehér deret hintett
rá a fagyos éjszaka.
A város hosszú
sétányán sétálok.
Fenyő illatát érzem,
talpam alatt zizzenek
a lepotyogott tűlevelek.
Pillanatnyi öröm futja át lelkemet.
Egyszer én is fenyők közt éltem.
Udvarunkban átkarolhattam
mindnek a törzsét.
Ismertem, s
tudtam történetét.
Sok évvel ezelőtt,
erdész nagyapám
hozta őket haza
földlabdával hátizsákjában,
s szeretettel ültette el
hatalmas udvarában.
Akkor még nem sejtette,
hogyan leszek az unokája.
Évek során hatalmasra nőttek fenyői,
mára már fenyveserdőt alkotnak.
Néha elnéztem, hogy
ringatta őket a lágyszellő,
új hajtások az ágaikon
az ég felé emelkednek.
Örökre szívembe véstem
a szép látványt.
Tudom,
és érzem,
nagyapám hátrahagyta
nekem a fenyők szeretetét.
Nagyapám végtelen szeretetét
örökön örökké kapaszkodhassak.

2019. december 04.

06

Ódon szürkeség

Érzem a bőrömön a hideget,
de azért szeretem a telet,
mert szemet gyönyörködtető.
Kisgyermekként imádtam
gyalogolni a hópaplanban.
Mindez mára már a múlté,
havas tájat sajnos egyre
ritkábban látok hazámban.
Felborult a természet rendje,
tova tűntek a fehér karácsonyok,
s jégvirágok sem díszítik az ablakot.
Nem kacsingatnak felém az
ereszről csalogatón vastag
jégcsapok, hogy törjem le.
S addig szorongattam kezemben,
még el nem olvadt.
Hiányzik a télnek hangulata,
a dombtetők hangos zsvivaja,
ahol visongva szánkóztam,
mert a lelkemben örömet éreztem.
Gyermekként éltem igazán.
Mostanában eltűntek a
hófehér csodák.
Mindenütt csak ódon
szürkeség vesz körül.

2020. január 16.

07

Természet utáni vágy

Vágyom vissza az
erdő csendjébe,
ahol körülöleltek a fák,
s tisztán énekeltek a madarak.
Fájó könnyeimet
felszárította a nap,
ha szívem bánattól csordult.
Zsenge fűszálak csiklandozva
lábamhoz simultak,
s én megcirógattam őket.
Fejem felett éjfékete varjak
káróga keringtek.
Szabad voltam, akkor még
lelkem is szabadon szárnyalhatott.
Elbújtam a fák közé,

s lombjaik körülölelve
bölcstől alkotva ringattak engem.
Gondolataim messze vittek,
messze jártam akkor én,
s nem így a négy fal közé szorulva.
Honvágyam természet lágy ölétébe kerget,
de keresve sem találom
az odavezető utat,
ahol picinyke madaraim kedvre derítenének.

2019. szeptember 19.

08

Varjak köröttem

Télidőben, fagy nélküli
decemberben,
ismeretlen pataknál
egymagam sétálok.
Nem locsog, s nem is
csacsog, mint a megszokott.
Köröttem bársonyos tollú,
éjfékete varjak, tipegve
eleséget keresnek
zörgő falevelek közt.
Elnézem hosszú csőrüket,
bánatos szemüket.
Azért van bennük valami
megfoghatatlan báj,
hiába viselik a gyász színét,
s nevezik őket halálmadarának.
Szárnyukat csattogtatva
komótosan, s károgozva
elrepülnek fel a magasba.
Egy-egy kopár faágra ülnek,
szürkés-feketés tájba vegyülnek.

2019. december 21.

09

Vadvirágot szedtem

Bíborszínű hajnalban,
vadgalamb turbékolva
ablakpárkányodra száll.
Vadvirággal a csőrében, fogadd el tőle,
tarkabarka réten rád gondolva,
neked szedtem.

Könnyeimmal jól megáztattam,
hosszú kanyargós utakon el ne hervadjon.
Piros pántlikámmal csokorba kötöttem.
Mosolyodtól sugárzó arcodat felidéztem.
Legszebbik madaramat szabadjára engedve
lelkére beszéltem, tenyeredbe simuljon.
Szárnycái kitárva, szeretetemet sugallja.
Óvja, s vigyázza halk lépteidet.
Búskomor napjaidon
tedd kezedet drága szívedre, lassan
megérezed, én vigasztaltalak.

2018. április 12.

10

Maroknyi zöld hely

Én nem a városi
életre születtem.
Még akkor se,
ha rabként élek,
mert bilincsbe vannak
verve lábaim.
Itt megfulladok,
mintha kalitkába
lennék zárva.
Olyan érzés.
S nem tudok kiszabadulni,
gondolataimban hosszan elmerülni,
mert nincs egy maroknyi
zöld hely, ahol megbújhatnék,
mint az árva nyúl a bokorban.
Gyönyörű táj ott körülölelne.
Vágtatnék éjfekete lovammal
sárga repce tábla közelébe.
Fehér fodros báránycelhek
úszkálnak a kék égen.
Lágy szellő bölcsőjeként ringatja
a hullámzó, sárga repcetáblát.
Szertenézek, virul a határ, s
dalra fakad a sok madár.

2020. február 27.

11

Kis koala

Ártatlan kis koala
riadtan szalad az
ausztráliai erdőtüzeben.
Ott, ahol napokkal
ezelőtt még lustán
lógott az eukaliptuszfán.
Ha éhes volt, eukaliptusz
levelét majszolta.
Tündéri szerethető kis mackót
de sokszor magamhoz ölelném.
Puha bundáját napestig
örömmel simogatnám.
Valahányszor látom mókás,
kedves pofácskájukat,
mosolyt fakasztanak orcámon.
Most, amikor a lángok közül
kimentette bátor megmentője,
kezébe óvón tartotta,
forró, égő testét
vízzel locsolta hősnője.
Szegény kis szenvedő koala
fájdalmában úgy sírt,
mint egy gyermek.
Könnyem sűrűn hullt érte,
szívet tépő volt a látványa.
Gyógyító kezek mindhiába
küzdenek érte.
Két nap után
örök álmát alussza.

2019. december 27.

12

Színpadai kép

Most is ott áll, ahol először láttam.
Gyönyörű képet sosem feledem róla.
Irigylésre méltóan higgadt,
izgalomtól nem gyöngyözik homloka,
hiszen otthona lehetne a színpad.
Kimagasló verseit napestig szavalhatná,
hogy megmutathassa milyen jól bánik a szavakkal.
Szerényen és tisztelettel,
elgondolkodtatja közönségét.
Isten adjon neki erőt, egészséget,
ajkáról sose fogyjon az éltető verse.

Tapsoddal hívd vissza,
lelkébe ültess el örömet,
s meglátod ad ráadást.
Meleg szavaival rímekbe önti
szeretétét a földnek.
Emlékei szárnyán elrepít
régis szép időknek idejébe.
Élvezettel hajolt a tőkékhez,
s vette kezébe szőlőnek fürtjét.
Sárguló őszben jókedvvel szüretelt
odafenn a szőlőhegyen.
Könnyek csillognak
az ismeretlen szemekben.
Vannak akik elfeledik,
de akadnak olyanok is,
akik örökre szívükben őrzik.
Színpadról lejőve egy csokor
vörös rózsát nyújt át a futár.
Az üzenet rövid,
s egyszerű volt,
de annak, aki küldte,
nagyon sokat jelentett.
Gondolatban veled voltam e napon is.
2018. szeptember 16.

13

Bárhól és bármikor

Ezer, s ezer gondolat kavargó fejemben,
mégis a legszebbre
emlékszem szívesen.
Legyek bárhól és bármikor,
egy kép lebeg szemem előtt.
Mintha velem lennél,
olyan élethű a pillanat.
Kedves, hamvas arcodat látom,
gyengéden simogatnálak.
Kezem téged keres,
ölelni szeretne, de nem talál.
Csodálatos érzés
lelkemet melengeti.
Gyönyörű látomásért könnyet ejtek,
amely messze, nagyon messze gurul
mézédes hegyeken és völgyeken át,
túl a virágos réteken,
míg megérkezik lábad elé.
Abban a könnycseppben minden örömöm,
s gyengéd szeretetem

megbújt szerényen.
Becsés ékszerként dédelgetve
őrzöm szívem legféltettebb szobájában.

2019. január 11.

14

Egyszer visszatér

Csitulj szívem, ne zakatolj
olyan nagyon bánatomban,
mert beleőrülök a fájdalomba.
Kegyetlen az élet, pillanatok alatt
elveszíthetem azt, aki kedves számomra.
Lassan múlnak a napok,
hetek, s hónapok.
Bársonyos, édes hangját
többé nem hallhatom.
Elment, szépen, csendben.
Nagy úrt hagyva maga után.
Nélküle megint elvesztem,
s a helyemet sem találom.
Futnék, hogy feledjem,
de őt nem lehet elfeledni,
abba bele is betegednék.
Legkeményebb időkben is
velem volt.
Egyetlen percre sem hagyott el.
Szép szavain repített,
úgy vitt előre.
Tudom, hogy egyszer visszatér.
Hiánya mintha ólom súlyaként
nehezedne rám.
Kalitkájából kiengedem
dalos ajkú kis madaram.
Utoljára tenyerembe veszem.
Könnyeimmel küszködve arra kérem:
repülj el hozzám madárkám,
óvjad, s vigyázz rá.
Göröngyös útján kísérd halk lépteit.
Percre se hagyd magára,
ha látod, hogy szomorú,
ülj mellé, s vigasztald
úgy, mintha én lennék mellette.

2019. január 27.

15

Égig szól a fohászm

Reménytelen az életem,
csak ülök itt csendesen.
Hanyagul lógnak kezeim,
nincs semmihez, s senkihez kedvem.
Hagyj, nagyon bánatos vagyok,
ne kérdezd, mi a bajom, menj,
ne is nézz vissza.
Engedj utamra, kérlek, nem bírom
sokáig könnyeimet tartani.
Zöldlombú fák közé megyek,
öreg patakom locsogva-csacsogva
fut elém.
Partjára leülök, nyugalmat áraszt csobogása.
Tenyerem fűszálak csiklandozzák,
hirtelen elered a nyári zápor,
mégsem ázom.
Hatalmas lombkorona esőcseppektől megvéd,
képzeletbeli oltáromnál
újra, s újra letérdelek.
Mérhetetlen fájdalmamat
hátha egyszerű imám enyhíti.
Kérlek Istenem, segítsd meg
azt a két embert, akik a
szívemnek oly kedvesek.
Nélkülük elveszett lennék.
Gyötrőn bolyonganék nélkülük
reményt vesztetten ebben a szomorúnak
vélt világban.
Add meg nekem az egyetlen örömet,
hogy sokáig vigyázol reájuk,
s örökké óvva fogod kezeiket,
hogy bajuk ne essék.
Ámen.

2018. augusztus 03.

16

Könnyű álmomat hozod

Szeretem veled a sejtelmes éjszakát,
mert karomban tarthatlak.
Nézlek, s óvlak, elcsukló hangomnak
nehéz a szó.
Ezüst hajadnak selymét százszor végigsimítom.
Homlokodnak évgyűrűit cirógatom.
Merengek a múlton, s jelenen.

Örülöm kellene, áttáncoltad napjaim.
Fordítottál a fény felé, bocsásd meg
nekem végtelen ragaszkodásomat.
Gyűrött párnámat mégis könnyeimmel áztatom.
Szemem orcádnak gyönyörű hamvasságán pihen.
Gyengéden ölelsz, el sohasem engedsz,
bánatos szívemet vigasztalod.
Bújva ringatózom ölednek rejtekébe.
Könnyű álmomat te hozod.

2018. február 08.

17

Egyszer

Lelkemből fakadó mély érzés
Valahányszor feltekintek a
magasztos égre,
elnézem a lassan
vonuló fekete felhőket,
amelyek árnyékként vetülnek
az örökzöld fenyőkre.
Képzeletemben gyengéden öllelek,
nem szólok, csak hallgatok.
Nehéz most beszélnem,
szívemet tépi a fájdalom,
mintha vadvízen eveznék,
s utánam széleseben jön
a nagy hullám, amely elnyel.
Jól tudom, az élet kegyetlen,
mert sok mindent átéltem már.
Úgy féltetek én.
Szívemnek bársonyos
szobájában kincsként őrizlek.
Örökké a reménytvesztett
embereken segítesz,
nem érdemled gyötrő,
keserves betegségedet.
Képtelenség, hogy
egyszer örökre elveszítsenek.
Ijesztő a gondolat, hogy
nem hallhatom többé
gyönyörű bársonyos hangodat.
Sajnos göröngyös utamon
egyszer nem kísérsz tovább.
Egyetlen vagy, aki megért,
s velem van akkor is,
mikor senki más.
Távol vagy tőlem,
és mégis közel.

Egyedül nálad fogadtam el,
hogy nem láthatlak,
s nem érinthetlek,
mégis ragaszkodom hozzád.
Istenem, kérlek, adj még időt,
hogy óvhassam,
s vigyázhassak reá.
Tudom,
és érzem,
egyszer végleg elengedi kezem.
Kedves, s szelíd lelke
szívemben él tovább.
Akkor majd én is elveszek
bánatomban nélküled.
2019. november 15.

18

Találkozunk az örök végtelenben

Becses neved ünnepén
várom a csodát, hogy
a lélek útján lássalak.
Futok feléd, karodba zársz,
gyengéden átölellek,
semmi sem számít, csak
hogy velem vagy.
Könnyeim lábad elé gurulnak.
Megszakad a szívem, úgy hiányzol,
örökké rád gondolok.
Sós tengernek partjára
viszlek, hogy kikapcsolódj,
s kipihend magad.
Naphosszat dolgozol szótlanul Angyalom,
az alkotás éltet, jól tudom.
Mégis féltelek nagyon,
soha ne essen bajod csillagom.
Törődsz velem, mikor senki más,
ezt megköszönöm.
Zúgó tengernek homokjában
lábnyomainkat hagytuk.
Tüske nélküli vörös rózsák
illata vezetett hintaszékedig.
Meg sem álltál,
mert a rózsa illata tovább vitt.
Örömtől sugárzott az arcod.
Gyönyörű lelkednek hangszerét
a thenerimét érintetted.
Pillanatra elengedtél.

Nem megyek el, ne félj,
csak játszom neked egy
szép dalt! - mondtad meghatottan.
Azt a képet sosem feledem,
ott álltál a thenerim mögött a
csillagos éjben.
Szőke hajad lebbent a szélben,
kék ingedben a hold fényében
ragyogtál, akár egy festményen.
Pezsgődugó pukkant, kristály pohárba
nedűje csurrant.
Koronája aranylón gyöngyözött,
egészségedre koccintottunk.
Megfáradva hintaszékedbe ültél.
Gondosan betakartalak, meg ne fázz.
Bársonyos hangodat
öled rejtekébe bújva hallgattam.
Ujjaidat ezerszer végigsimogattam.
Öröm arcodnak selymét, kezed melegét.
Többé nem válunk el!
Hiszem, hogy az éjszaka leple
alatt találkozunk az örök végtelenben.

2018. augusztus 26.

19

Az éj sötét fátylát

Csak te légy az én világom,
s ölelj olyan szorosán,
hogy belezsibbadjon a testem.
Szívem szeretete simogat
egész nap, de a kezem
nem érinthet, s ez fáj nagyon.
Mikor magam mögött
becsukom az ajtót, elfog a rettegés,
hogy mi lehet most veled.
Legszívesebben visszaro Hannahék,
s a nyakadba ugranék.
Itt vagyok veled,
sehová se megyek nélküled.
De nem tehettem,
mert hív a kötelesség.
Zsebemből a fotódat
nem kell elővennem,
mert egyfolytában arcodnak
gyönyörű vonásait látom.
Ahogy reggel elköszönsz,
gyengéden átölelsz, s azt mondod,

ne félj, Kedvesem, nem lesz bajom.
Alig várom már, hogy
melléd bújhassak.
Kérlek, borítsd rám
az éj sötét fátyolát,
hogy többé ne kelljen
elmozdulnom mellőled,
s veled maradhassak örökre.
Átdolgozva 2020. február 01.

20

Ölednek rejtekében

Kedves nagyon várlak.
Sajgó szívem nem leli nyugalmát,
míg karjaimba nem zárlak.
Kilesek az ablakon,
jösz-e már?
Fagyos éjszakán sűrűn esik a hó.
Sötétben alakodat vélem felfedezni.
Sietek eléd.
Két kezemmel gyönyörű arcodat melegítem.
Kandalló melege mellett
hintaszékemben megpihensz.
Ölednek rejtekében gömbölyödve
nyugalmamat megtalálom.
Örömet sugárzó arcodban
annyi kedvesség van.
Hallgatlak, míg az álom le nem győz.
Boldogan, s szeretetben alszom el.
Mert utoljára téged láttalak.
Jó éjt, kedves.

Átdolgozva: 2019. február 10.

21

Tűnődés

Eltűnődöm a furcsa dolgokon,
amelyeket hallottam.
Elképesztő, hogy a
betegséget dédelgetnünk kell,
képtelen lennénk rá.
Gyilkos kórt inkább eltipornám,
amely felemészti s szétszedi
a szenvedőt s
hozzátartozóját egyaránt.

Egyszer eljutsz arra a
pontra, amikor Évát
hibáztatod, mert hitt
az álnok kígyónak,
s beleharapott az almába.
amely örök szenvedést
hozott a világra.
Manapság milliók küzdenek
a modern kor népbetegsége ellen.
Onkológián ülve,
kezelésre várva,
hősök, ahogy mindent kiállnak.
S mindig csak a jövőre gondolnak,
annak sorsát egyengetik,
akit hátrahagynak.
Kanülön át folyik a gyógyszer,
életet remélve,
magukra hagyva,
reszketve, fázva.
Bágyadtan lehunyt szemeikkel
tűrik a kínzó fájdalmat.
Ha leszáll a csillagos éj,
gyengéden ölelve,
szemébe nézve, szeretetet
sugallva megerősítéd,
hogy szükséged van még rá,
legyen ereje holnap felébredni.

2019. szeptember 01.

Megjegyzés: Egy tavalyi gondolat kapcsán

22

Édesanyám betegségében

Drága édesanyámat szétzúzza a betegség.
Erős fájdalmára nincs orvosság,
szép lelkét bánat nyomasztja,
gyenge testét fogva tartja állandó fájdalom.
Mi lesz veled drága, szeretett édesanyám?
Szívem fáj nagyon érted, félelem ül vállamon.
Mondd, mivel könnyíthetném mindennapjaid?
Átvállalnám a szenvedést,
csak ne lássam a gyötrő kint tekintetén.
Bordó kendőjét törődve igazítom,
gyengéden csókolgatom, percre se feledje,
nincs egyedül.
Ajka nem mozog, magába roskadva
ül, hallgatagon.
Szeme sem csillan úgy, mint rég.

Mintha elhagyta volna az élet.
Ezernyi ránc ül tündöklő arcán.
Évgyűrűk szépítik homloka
mély barázdáit.
Hetven felé ballag az én drága jó anyám.
Dolgos reszkető kezét simogatom,
becézgetve dédelgetem,
s ha az ablakon bekacsint a sápadt hold világa,
illatos ágyába fektetem, gondosan betakargatom.
Féltem őrzöm nyugtalan álmát.
Imára kulcsolom kezem, úgy imádkozom
érted szerető szenvedő édesanyám.

2018. január 29.

23

Tengernek morajlását hallgatva

Karjaim közt aludt el édesanyám.
Végre itt vagyunk a homokos tengerparton.
Hagyom, hadd pihenjen,
édes illatát magamba szívom.
Keserű könnyeimet képtelen
vagyok előtte rejteni.
Rám néz, keblemre hajtja ősz fejét,
szemem törli kedvesen.
Lágy esti szellő szép
hosszú ruháját lengeti.
Bordó kendőjét törődve kötöm.
Hátára meleg kardigánját terítem.
Karját felém nyújtotta ébredve.
Magával kapott a fájdalom.
bújj hozzám, sírva kértem,
gyengéd öleléseket érzem.
Ölelt, homlokát homlokomhoz nyomta.
Fájó szívéből nyugalmat árasztott.
Kislányom, nem szabad összetörnöd!
Hangjában bánat érződött.
Henikém, drága Henikém,
zúgó tengerhez mért hoztál?
Erőtlen vagyok,
kezedet mégis kezembe adod.
Gyermeked vagyok,
s szükségem van rád,
hogy lássalak, s érezzelek.
Mellettem vagy, s lélegzel,
csak ez számít.
Anyám zokogva vállamra borult.
Halovány arcát szeretve csókoltam.

Feledjük életünk árnyoldalát,
érezd a tengernek sós illatát.
Zúgó hullámok kövekhez csapódnak.
Tengerre hoztalak gyógyulni,
emlékszel, Csillagom,
nélküled láttam a tengert,
s nagyon hiányoztál.
Mefogadtam, egyszer elhozlak,
láthassuk együtt, hol sírnak
legkeservebben a sirályok.
Csodálatos, hogy kedvemre ölelhetlek.
Anyám gyönyörű arca sugárzott mosolyától.
Henikém, drágám, kérlek maradjunk itt,
ahol fényesebben ragyognak a csillagok.
Csak te s én, Henikém.
Mebújva csendesen, örök szeretetben,
mólón sirályokat etetve.
Anyám tengernek morajlását
hallgatja éjjelente.
Őrangyalom, drága anyám,
kezét rám téve őrzi álmomat.

2018. május 07.

24

Álmatlan éjszakán

Riadtan ébredt édesanyám,
karomban tartottam
elgyötörten, s zaklatottan.
Bordó meleg köntösét ráadtam
meg ne fázzon.
Homloka mély barázdáiból
gyöngyöző verejtékét letöröltem.
Csak egy múltó rossz álom volt.
Édesanyám, ne bánkódj kérlek.
Keserves sóhajtása összetörte lelkemet.
Éreztem szíve heves dobbanását.
Csókoltam, simogattam,
lassuló táncba kezdtem vele.
Lágyan ringattam, halkán dúdolt,
s elképzelte, hogy keringőzünk.
Körülöttünk szökőkút csobog
és rózsák illatoznak.
Kályhában tűz duruzsolt,
odakint már fagyos az idő,
szél fújja a téli kopár fákat.
Emlékszel még, Henikém, mennyit olvastam?
Szorosan hozzám bújtál, öleltél,

fekete göndör hajadat simogattam,
álomba szenderültél.
Szemem sajnós az apró betűket már nem látja.
Egyetlen vágyódásom,
hogy veled lehessenek, kislányom.
Örökké-örökké hiányzol, édesanyám.
Akkor is rád gondoltam,
amikor nagyon jól éreztem magam.
Azt gondoltam, mennyivel szebb lenne veled.
Úgy szeretsz, ahogyan szeretném.
Majdnem mindig megértettél,
s hagytad, hadd tegyem dolgom,
mert előnyömre válik.
Sohasem tudtalak egyedül hagyni,
mert fáj a hiányod.
Akkor vagyok nyugodt,
ha hallom kedves hangodat.
Életednek őszén, drága szemem fénye,
ugyanolyan szépnek látlak, mint régen.
Mindig boldogan jöttél értem az iskolába,
mosolyogva karodba zártál.
Szolid ruhádban tündököltél,
melyet magad varrtál.
Számomra külön öröm volt,
s még ma is az,
ha hordhatom kezednek munkáit.
Egész életemben büszke vagyok reád, édesanyám!
Mondhatnám semmi sem változott,
csak göndör vörös hajad őszbe fordult.
Smaragd zöld szemedbe mély nyugalom költözött.
Csupán csak végtelen szeretetemet
adhatom neked csendes öreg napjaidon.

2018. november 12.

25

Órangyalom

Karomba vettem gyenge édesanyámat.
Karosszékebe ültünk fenyők árnyékában,
ölemben tartottam életem értelmét.
Fordítottam volna nap felé,
hogy sugarai ériék beteg testét.
Hiába kértem, melegedjen fel,
hideg kezéd-lábad, meg se hallotta.
Csak gyengéden hozzám simult,
s angyali tekintetét rám emelte.
Nyugalmat árasztott közelsége,
ezerszer csókoltam halvány arcát,

nagyon szeretlek, édesanyám.
A sors kegyetlenül elbánt veled,
számomra felfoghatatlan
borzalmas betegséged.
Küzdenünk kell, ahogy
tettük sok éven keresztül.
Élned kell, csillagom!
Őrangyalom vagy nékem.
Mondd, mi lesz velünk, anyám?
Minek legyek,
ha te már nem leszel?
Forró könnyei vállamra hulltak,
halk volt, szinte suttogott.
Henikém, Henikém, drága kislányom! -
érzékenyen simogatott.
Együtt leszünk, ne félj!
Gyötrő félelem nyomaszt,
hozzá bújok, amíg lehet,
el sose engedem.
Lelked szelídségét tükrözi keresztnevem,
melyet tőled kaptam.
Senki sem mondja náladnál szebben!
Őrzöm hangodnak dallamát.
Szörnyként tör rá fájdalom,
s percek alatt rabul ejti.
Ajka nem mozdul, magába fordul,
áttetsző bőre tiszta ránc szegénykémnek.
Keserű bánat szenvedő kincsemet így látnom.
Kezem melegével, szívem szeretetével,
ujjaim egyenletes ritmusával masszírozom,
enyhülést remélve.
Sóhajt keserűn, ősz fejét keblemre hajtja.
Csipkés párnái közé fektetem lelkem gyönyörét.
Smaragd zöld szeme könnytől fénylik,
ölelve marasztal.
Őrangyalom, drága anyám,
örökké körülöttes forognak gondolataim,
nagyon vigyázok rád!
2018. április 21.

26

Végtelen szeretet

Kék ég közelébe vittem anyámat pihenni.
Fehér galambok gyűltek köréje,
úgy vigyáztak rá.
Könnyezve vár én reám,
hosszú minden perc, amikor nem lát,

reszketve ölel, csókol.
Édesanyám, édesanyám,
itt vagyok egyetlenem!
Elmúlt hónapokban
rengeteget szenvedett.
Jöttek a fekete napok, amikor azt
hittem, elveszítem az én angyalomat.
Belehaltam a látványba,
ahogy ereje elhagyja.
Üvölnék bánatomban,
de nem zaklathatom,
sírva zokogna.
Keservesen és gyötrelmesen
evett néhány falatot,
annyira fáj neki a nyelés.
Egyél csak, bíztatom.
Kedvesen rám néz, simogat.
Majd később, drágám.
Ölednek rejtekében
hadd pihenjek, Henikém.
A nap még melegen süt,
arcomat takarom, ne érje nap fénye.
Örökké látni szeretnélek, Henikém.
Ölve bújt,
szerető szíve értem dobog.
Hatvannyolc évesen
egy vágyat kerget, gyógyulni,
hogy sokáig óvhasson.
Rajongva szeretem, érzi.
Egyetlen perc alatt meghalnék utána.
Lágy szellő fuvallata simogatja édesanyámat.
Természet lágy ölet
soha nem élvezhette pusztán kedvtelésből.
Rengeteget dolgozott,
s most hanyatlik egészsége.
Remélte, hogy megélheti időskorát.
De a kegyetlen sors közbeszólt.
Manapság minden percet
ajándékként élünk,
s végtelenül szeretjük egymást.
Vállamra hatja ősz fejét,
ringatja a lemenő nap szépsége.
Szemét becsukja, s
visszaemlékezik gyermekkoromra.
Elválaszthatatlanok voltunk,
s vagyunk örökké.
Simogatva becézgetem.
Szívemnek monoton dobbanását hallgatja,
anyám drága arca örömtől sugárzott.
Kimerülten, csipkés párnájára dőlt.

Gyere, kislányom, kért vágyón,
mellé bújtam, lágyan átöleltem.
Percekre eltűnt a félelem, s a düh,
ami szüntelen zakatol bennem
betegsége miatt.

Élveztem együttlétünk örömét, s
hálás vagyok, hogy vele lehetek
egy életen át.

Gyönyörű édesanyámat láttam,
akinek ragyogott a szeme.

Úgy szeretlek, anya, és néha
szétszed a rettegés.

Veled szeretnék elmenni
ebből a cudar világból.

Édesanyám karjaiban ringatott.
Nem szabad félned, Henikém,
türelmesnek kell lennünk,
ahogy a csillag megy az égen
szép lassan.

Ezt mondtam neked,
amikor nagyon izgultál
a vizsgák idején.

Mennyire igazad volt, édesanyám,
velem voltál akkor is, köszönöm.

Bízni és reménykedni kell,
drága kislányom,

tudom, lesznek még szép éveink.

Álomba szenderült.

Bíbor színű hajnalokon
csókjaimmal ébresztettem.

Észre sem vettem,
hogy kimentél drágám.

Tenyeremben harmatgyöngy
cseppeket szedtem.

Harmatgyöngy vizében
gyenge testedet mosdatom.

Óvatosan áttöröltem.

Betakarva öelve melengettelek.

Szép szavaival gyógyítgatta lelkemet.

Olyan szép volt az én anyám,
arcáról eltűntek a ráncok.

Bársonyos, selymes bőrét
kellemes simogatnom.

Istenem, annyira szeretem.

Árnyas lombú fák alatt sétáltunk.

Vadvirágot szedett,

keskeny fűszállal csokorba kötötte.

Patak partján ült elgondolkodva.

Kezemet nyújtva felsegítettem.

Édesanyám, későre jár, menjünk.

Vadvirágjával kis szobánkat díszítette.
Régóta itt szabadult fel a lelkem ismét,
itt veled ébredek és fekhetek.
Henikém, maradjunk itt időtlen ideig,
végtelen szeretetben.

2018. november 30.

Megjegyzés: Ez csak egy érzés, melytől képtelen vagyok szabadulni.

27

Szívemnek ajándéka, Édesanyám

Ünnepelek Erzsébet,
Édesanyám, szívemnek ajándéka,
ölelve simogatlak kedvemre.
Édesanyám, mindenem,
vágyón sóhajtok utánad.
Smaragdzöld szemed ragyogva csillan,
ünneplőbe öltöztél nevednek ünnepén.
Erzsébetnek napján köszöntöm
királynőmet, drága szememfényét.
Életed őszén kényeztetni szeretnék,
tenyeremen hordozlak,
hogy soha ne essen bajod.
Ha bánat szívedet nyomja,
szép szavaimmal vigasztallak,
karomban ringatlak csendesen.
Fáj belegondolnom,
mennyit dolgoztál.
Rohanó évek gondjai válladat nyomták,
erős voltál, cipelted a sok terhet.
Gyenge, s törékeny lettél,
az idő monotonná vált körülöttünk.
Úgy féltém, hogy elveszítlek,
s többé nem ölelhetlek.
Gyermeki lelkem jajveszékelve
kiáltott érted: Édesanyám, édesanyám!
Gyere vissza, kérlek, hozzám!
Gyermek szeretnék maradni
sokáig melletted.
Lágyan szólni utánad:
Édesanyám, szeretlek,
életem te vagy.
Örökké óvjak,
kezem kezedet féltőn fogja.

2018. november 01.

Angyali teremtés

Látom rajta, valami nincs rendben.
 Az angyali teremtés feltűnően
 mélabús, egyébként mindig
 vidám szokott lenni.
 Percre megállt mellettem,
 megfogom kezét, amely
 szokatlanul hideg.
 Szeméből tovatűnt a csillogás.
 Mi baj? - kértem aggódva,
 magamhoz ölelem vigasztalón.
 Nagy szomorúságot ejtettek szívéen.
 Átérezem mély bánatát.
 Számomra érthetetlen dolog,
 háta mögött miért bántják.
 Érzékeny lelkének miért okoznak
 lelki fájdalmat.
 Segíti, s gondozza
 az arra rászorulókat.
 Egésznap sűrög-forog körülöttük,
 fest s rajzol velük, teszi a kedvüket,
 mintha anyjuk lenne.
 Ő az egyetlen, aki mindent megtesz értük.
 Kedves szavain ringatja őket.
 Ebéd után felolvas nekik
 még gőzölgő kávéjukat kortyolják.
 Homlokukra pusztít lehel, s
 búcsúzóul azt mondja mindnek
 sugárzó mosolyával:
 Holnap gyere, várlak!

2019. január 22.

Megjegyzés: Zsuzsának ajánlom

Hálával tartozom

Sosem írtam neked verset,
 pedig kellett volna.
 Hiányosságomat pótolom, hogy megörökítsem
 segítőkész munkádat az utókornak.
 Gyakran akadnak gubancaim a számítógéppel,
 efféle dolgokhoz nem értek,
 csak észzelelem, megáll a tudomány.
 Szólnom kell, s átnyúlsz az éteren keresztül,
 perceken belül helyre hozod a hibát.
 Hiába kérsz, ne idegeskedjek.

Tudod, én hiszek benned, te vagy
informatikus.
Bocsásd meg tehetetlenségből fakadó
jajveszékelő hangomat.
Egész életem a gép körül forog,
összeköt sok emberrel, tán soha
nem láthatom őket.
Távolból hallhatom kedves hangjukat.
Szívemben hordozlak mindnyájatokat.
Köszönöm, barátom, segítségedet,
örök hálával tartozom én neked.

2018. március 01.

30

Fáj, hogy nem hiszel

Gyötör a lelkiismeret,
mert nem hiszel nekem.
Összetörik lelkem, s eltűnik
felépített szép világunk.
De én még akkor is
ragaszkodom hozzád.
Ritkán fordulnak elő
sivár éjszakák, amikor
a lélek útján nem várlak.
Ilyenkor nyugtalan és
bánatos vagyok.
Ha véletlen percekre
rám talál az álom,
felriadok, mert álmomban
egy farkaskutya néz velem
farkasszemet ablakon keresztül.
Csitul bennem a fájdalom,
elmémbe feloszlik a hideg,
s nyirkos ködfátyol.
Újra élek, és nem
bolyongok tétován,
fülemben csengnek keserű
igaz szavaid.
Rádöbbenek, milyen nehéz a dolgod,
lehunyt szemeid mögül hinni sokaknak.
Eldönteni a rengetegből melyik lehet igaz.
Bocsánatot kérnék, de már nem tehetem.
Inkább a képzelet útján, párás szemmel,
tengernek halk morajában gyengéden ölellek.

2019. augusztus 16.

Összetartozás

Ahogy szállnak az évek,
 egyre több rokonom távozott el
 csendesen az élők sorából.
 Emléküket hátrahagyva,
 szívembe mély szeretetet ültettek.
 Családi eseményen szembesülök,
 eltűnt az összetartozás.
 Nincsenek nagybácsik és nagynénik,
 akik rajongtak értem.
 Velük repült az idő,
 a búcsú örökké fájó volt.
 Vigasztalásul azt súgták a fülemben:
 hamarosan találkozunk ismét.
 Hittem nekik, mert
 megbíztam bennük,
 erős volt köztünk a rokoni szeretet.
 Miki bátyám akkor is
 eljött hozzám, amikor
 elvesztette szeme világát.
 Maga mellé ültetett, s beszélgettünk,
 mintha mi sem történt volna.
 Sajnálom az unokahúgomat, Zselykét,
 neki soha nem lesz olyan
 szelíd lelkű, drága Annus nagynénje,
 mint nekem, aki támogatja.
 Kezét ma is imára kulcsolja értem,
 távolról is óvón vigyáz énreám.

2019. augusztus 18.

Megjegyzés: Elmélkedésem lakodalom után.

Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
 záporoként gurulnak könnyeim szememből.
 Mennyire szerettél,
 boldogságtól ragyogott arcod,
 ahogy karodban tartottál, nagyapám.
 Kegyetlenül nehéz a hiányod,
 szükségem lenne rád,
 hogy velem legyél,
 s gyengéden érinthesselek.
 Nagyon régen elmentél, s valamiért
 nyugtalan szívem utánad sóhajt.
 Lelkemből felszakadó fájdalom,
 zokogás rázza testem egészét.

Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?
Kérdéseimre magyarázatot nem kapok.
Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.
Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.
Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.
Nem hagylak magadra, drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.
Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.
Ringatva dúdolsz, szállunk a légben,
gyönyörű együttlétben.
Sokáig voltál távol, nagyapám,
rád várok örökké.

2018. május 31.

33

Az idő végezetéig

Fájó gondolatok tépik szívemet.
Naivul hittem, s reméltem,
akit egyszer letesznek a
hideg, fekete, rögös földbe nyugodni,
koporsója sérthetetlen marad
az idő végezetéig.
Dübörög búcsúzóul, amíg
leengedik rideg sírgödörbe pihenni.
Őrzöm nagyapám meleg szeretetét.
Drága arcának emlékképe ragyog felém.
Negyven év után újra felnyitják a kriptát
Fejfáján becses nevét simogatom,
vajon látnám-e még nyugóhelyét,
ahol ázik, fázik szegény.
Óvatlan pillanatban meghallom:
roskadozó fakoporsóján
nejlon látszik, mellyel be volt takarva.
Nincs maradásom, kegyetlenül
felkavart a tudat.
Hitet vesztetten, zaklatottan bolyongok zokogva.
Régmúlt foszlányaiban kapaszkodom,
Nagyapám szelíd mosolya előtttem,
ahogy karjában ölel.

2018. február 23.

Sírodon sok virág

Ködfátyolba burkolódzott az ég,
nem engedi át a fényt.
Temető kertben örök csend honol,
halottak napján halk lépted hallom.
Virágok, s gyertyák a síron.
Novemberi fagyos szélben susogva,
búcsúzva lehullanak a
rozsdabarna falevelek.
Emlékeimben frissen élsz,
pedig már nagyon rég elmentél.
Örökké látlak fonott,
magas székedben ülve gangodon.
Zöld pulóvered,
kék svájci sapkád mindig rajtad volt.
Megérkezve hozzád,
barna szemed örömtől csillogott.
Öledbe ülve éreztem szereteted,
mintha óvóm lettél volna,
s éreztem, nem hagynál el soha.
Sírod elé guggolva,
felidézem kedves arcodat.
Dermesztő hideg sírkövedet
végigsimítom,
olyan gyengéden, ahogyan
tetted egykoron velem.
Mécseket sorba rakosgatom
sírodon, s mind meggyújtom, hogy
fényesedve ragyogjon nyughelyed.
Tenyeremmel felmelegíteném,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Nehéz a sóhajom,
mely fel az égig,
hozzád száll.
Gondolataim,
melyek rólad mesélnek,
képekben futnak előttem.
Te vagy a múltam, emlékeim élteted,
mert feledni, drága nagyapám,
téged nem lehet.

2019. november 02.

Megjegyzés: Magyaregregyi temetőnél.

Múló idő fontossága

Nincsen házam, se kertem
amit magam építettem, s műveltem.
Pedig szerettem volna
otthonomat szépíteni virágokkal,
s fenyőfákkal körbeültetni,
hogy fészket rakhassanak
dalos ajkú madárkáim.
Szomorú öreg napjaimban
legalább madaraim
éneke vidítana.
Gyermekemnek gyermekei
sem szaladgálnak körülöttem,
mert még gyermekem sincsen.
Mintha születésem pillanatában
azt mondták volna, hogy
csak módjával a boldogsággal.
Jobb napokon sem
fordulnak utánam a férfiak.
Fáj, amikor azt kiabálja
gyerek, s felnőtt egyaránt:
„Ott egy nyomorék!”
Igyekszem kizárni a
csúf, s kegyetlen világot.
Néha öröm költözik szívembe,
amikor megfogalmazódik bennem
egy-egy jó vers,
s eljut hozzád, hű barátom.
Évekkel ezelőtt, a lélek útján
eljöttél hozzám, amikor a
legnagyobb szükségem volt rád.
S még ma is szükségem van rád.
Az egyetlen vagy, aki
szép szavaiddal elvezettél,
hogy élményektől gazdag
helyet mutass,
ahol csak az értelem számít.
Pár könyvem,
s benne néhány száz versem
bizonyítja ezen időszakom
legfontosabbját, amit veled tölthetek.

2020. február 05.

36

Más vagyok

Nem tagadom,
más vagyok, láthatod.
Hátad mögé
osonni nem tudok,
pedig szeretnék meglepni.
Nyikorgó kocsim
úgyis elárulna, ki vagyok.
Meleg pulóvert örömmel kötnék,
pólómat hímzéssel szépíteném,
ahogy anyám tette egykoron,
remegő kezem nem engedi.
Lelkem írja hozzád szép soraim,
szívem rejtekén ringatlak.
Kérlek, akkor is bújj hozzám,
s ne taszíts el magadtól,
ha meghallod ijesztő hangom.
töröld le gúnyos mosolyod arcodról,
mikor átkelsz velem a zebrán.
Sértő szavaid szívembe marnak.

2018. május 03.

37

Meguntam a keserűséget

Cipelem a keresztet, rájöttem,
nem kell mindig szeretnem.
Szívemet kár adnom,
úgyis csak kigúnyolnak,
s megvetnek, mert sérült vagyok.
Amit csak tudtam, megtettem a testvéremnek,
mert teljes szívemmel szerettem.
Tanár lett, s családja.
Nemsokára nyög lettem a nyakán.
Eldobott, mint macska a kölykét.
Ami szép volt köztünk, rég feledte,
egyetlen bűnöm miatt,
mert más vagyok.
Elhitetted a rokonokkal,
hogy nélkülem nem
mehettél sehova.
Fájt visszahallanom.
Arra sem emlékszel,
hogy magányodból kiszakítva
vittelek nyaralni magammal.
Belefáradtam hogy szemedben rossz
vagyok, s azt hiszed, utadat állom.

Örökre fordítsd nekem hátat,
meguntam temiattad a keserúséget.
Édesanyánkat ne tagadd meg.
Az utolsóját is nektek adta,
csak hogy ne szenvedjete
semmiben hiányt.
Rengeteget tett értetek,
mégis elhagytad
mikor már nem tudott adni.
Becsüld meg az édesanyádat,
mutasd ki neki háládat,
s óvjad őt, amíg lehet.

2018. 12. 28.

38

Búcsút intek

Vajon el tudok-e még menni
nyugalmat adó zöld fák közé.
Ahol a csend honol,
lombokba bújó madárkák dalolnak.
Ha majd nem szülőfalumban lakom, Hosszúhetényben.
Sóvárgó szívemnek állandóan rohanó
kis patakom vigaszt nyújt-e még?
Amikor a lágy szellő simogatta arcomat,
szétnéztem, s elhittem, hogy
gyönyörűm fut felém.
Kedvesen rám mosolyog, s
szívemnek bársonyos szobájában
ölelését éreztem.
Sirattam a tova tűnő gondolatot.
Színes vadvirágok nyíló szépségében
rejlík nagyapám örök emléke.
Összeérő lomboknak bölcsőjében
zaklatott lelkemet megannyiszor ringattam.
Felértem a dombnak tetejére,
ahol ég és föld közel van egymáshoz,
minden szorongásomat elengedtem.
Szabad lettem, s határtalan lett örömöm,
hirtelen az egész világot szerettem.
Hazavágyom, ahol édesanyám
tárt karokkal vár.
Még egyszer visszanéztem hanyatló napfényében
sötétzöld erdő gyönyörűségére.
Nehéz búcsút vennem a természet öletől,
tudva, hogy életemnek egy része véget ért.

2019. június 14.

39

Vízkereszt napján

Szép karácsonyfám
vízkereszt napján
szomorún lebontásra vár.
Szerető szívek többé
nem veszik körül a
szoba közepén.
Nem rajong érte kisgyermek,
aki még tegnap örömmel
érintette csillogó díszzeit.
Felnőtt sem ül közelébe,
gondolkodón, könnyes
szemekkel töprengve,
vajon mi juthatott eszébe?
Talán egy halványuló emlék
melengeti fáradt őszülő lelkét.
Megint elmúlt a karácsony,
és vele együtt elszállt egy év is.
Elszáradt fenyő csupasz ágain
már nyoma sincs a dísznek,
kihunytak az ünnepi fények.

2020. január. 09.

40

Nőnap ünnepén

Nőnap közeledtével
elgondolkodom sorsotokon, férfiak.
Ti, akik csak illendőségből
megköszöntötök, mert
Munkatársatok vagyok.
Vajon mit éreztek e napon?
Nektek nincs nemzetközi férfi
ünnepnap jelölve a naptárban.
Ha asszony lennék, férjemnek
gyertyafényes vacsorát adnék.
Olyan szép érzés, amikor
ott ülsz az ünnepi asztalnál
életed párjával,
akit hosszú éveken
át szeretsz.
Mikor szemeitek összetalálkozik
gyönyörű fényben ragyog.
Kedvesedet
gyengéden átöleled,
nem számít más

most, csak te s ő.
Csókjaitokban összeforr ajkatok.
Andalító lány zenére
összebújva táncoltok.
Örök emlékként őrzitek
szívetek mélyén
a feledhetetlen estét.
2020. március 02.

41

Nagypéntek bánata

Ilyenkor nagypénteken
szenvedő Jézusunkra gondolok.
Templomok nyugalmában,
harangok mély csendjében,
árnyas lombú fák alatt,
letakarva keresztje.
Imára kulcsolt kézzel
rá emlékezem.
Szívemben mérhetetlen
fájdalmat érzek,
ahogy cipelte nehéz keresztjét
fel a Golgotára,
töviskoszorúval fején,
vérző testtel.
Ártatlanul, s némán
ment a halálba.
Gyenge lába alig vitte.
Szomjazott!
Miért nem adtatok neki vizet?
Kegyetlenül sorsára hagyátok,
mert féltetek.
Fölért a hegy tetejére,
keresztjét földbe verték.
Még egyszer megfeszítették.
Magasztos égnek közelébe könnye hullott.
Mennydörgés hallatszott,
hatalmas villámokat szórt az égbolt.
Eső csillapította vérző, égő sebeit,
mire újra sütni kezdett a nap,
elhagyta földi létét,
lelke felszállott a mennybe.
2019. április 23.

Rókaék lakomája

Egy kis bolondozás

Szevasz tavasz,
kertek alatt
fut a ravasz.

Gazdaasszony tikja
bánja vörös koma
látogatását.

Viszi boldogan
éhes kölykeinek haza,
a tágas kotorékba.

Nem gondolkodott,
csak cselekedett, bőrét vitte
vicsorgó kutya elé.

De a kutya velős
csontról álmodott.

Hajnalban csak a
kakas kukorékolt
rekedtes hangján,
azt meg elnyomta

templomnak harangja.

Így került lomposékhoz
reggelire friss tik az asztalra.

2020. 02. 25.

Valami szépet szeretnék írni

Pillanatnyi érzés hiány

Valami szépet szeretnék írni,
de nem könnyfakasztót.

Csak egy könnyű gyengéd ölelést,
amelyet jó érezni s meghatódik
érzékeny szívem.

Hátam borsószik,
kezednek simogató érintésétől.

Szelíden rád mosolygom,
vágyakozó tekintettel
szép szemeidbe nézek.

Amelyek hangtalanul beszélnek,
kedvemre becézlek,
s cirógatlak kedvesem.

Közben azt kívánom,
ölelj örökké kedvesem,
ahogy most teszed.

Hiányzol, mint falevélnek

a lány szellő, mert nélküle
képtelen lassuló táncba kezdeni.
Húsító patak vize körül
boldogan szállnak a szitakötők,
mit sem sejtve hogy rövidke
életük hamar véget ér.
Szóke, göndör hajú Hold elveszne
milliónyi csillaga nélkül.

2019. 07. 26.

44

Nem tudhatod

Érzésvilág

Nem tudhatod milyen érzés,
amikor úgy hiányzol,
hogymint szívem-lelkem
fájva zakatol érted.
Nem tudhatod, milyen érzés
kedves arcodat ezerszer
úgy végigsimítani,
hogymint nem vagy velem,
homlokod barázdáit
gyengéden cirógatni
úgy, hogymint magam
mellé képzelek.
Érzem kezédnek
meleg érintését,
amikor tenyeredbe
teszed kezemet.
Hosszú, selymes hajad
minden éjjel karomat takarja.
Ha játszik velem a képzelet,
kedves, te jössz felém,
ölelő karjaidba zársz,
könnyes szemem
vigasztalón megpihen rajtad.

2020. március 11.

45

Világjárvány

Koronavírus

Ember, te aki éveken
át küzdöttél, házat építettél,
s szépítettél családodnak,

láttad felnőni gyermekeidet,
akiket tanítottál,
s vigyáztál rájuk,
családi házból kirepültek.
Lassan megöregedtél,
semmit nem láttál a világból,
rettegsz a koronavírustól,
amely világméretűvé
nőtte ki magát.
Nem tudsz ellene mit tenni,
csak sűrűn kezet mosol.
Ha az utca forгатagában
találkozol egy rég
nem látott ismerősséddel,
kézfogás nélkül melegen,
s kedvesen a szemébe nézel.
Egy fénylő, csillogó
szemkontaktus mindent elárul.
Jól tudjátok, most a puszi és
a kézfogás mindkettőtök
egészségét veszélyeztetheti.
Csendes magányodban
imára kulcsolod kezed,
s kéred a jóistent,
hogy óvja meg a családod
a fertőző, halálos vírustól.
2020. március 14.

46

Ibolya virágzáskor

Emlékvers

Tavasza elején,
az út mentén,
kék ibolya nyílik szerteszét.
Emlékeimben még
frissen élnek a gondolatok,
s szemem előtt gyorsan
peregnek a képek.
Szinte látom
az egykori pince
domboldalt teli ibolyával,
az egész határban
ontották illatukat.
Mennyei csendet
madarak csicsérgése
törte meg.
Naphosszat dolgoztunk serényen.

Kezünk alatt gyorsan
mozgott a kapa.
Akkor még nem is
sejtettem, mennyire
hiányzik majd a szabadság,
melyet maga a föld adott.

2020. március 22.

47

Visszatérő álmom

Álmomban néha visszatérek
oda, ahol mély nyomott
hagyott bennem az élet.
Amire jó emlékezni, s
újraélni legszebb pillanatait.
Vágyom a kéklő Balaton után.
Többé ne kergessen bennem
fájó, vágyó álmokat.
Még egyszer utoljára
megmártózzam hús vizében.
Ott mindig olyan
jól éreztem magam,
imádtam, ahogy ringat a víz.
Szerettem az üdülők utcáit,
hatalmas fűzfáknak lelógó ágait,
amelyek árnyékot adtak
a tűző nap ellen.
Elvárásolt az ég kékje,
amely egybeolvadt színével
a hullámozó Balatonnal.
Ha parton ültem,
s szerteszét néztem,
tisztan időben
elláttam Badacsonyig,
csodálhattam égis nyúló hegyeit.

2020. április 10.

48

Gondolataim

Milyen furcsa a világ,
egészségesen észre sem veszed,
milyen nehéz lehet
egy mássággal küzdő élete.
Sérülten rengeteg dolog elérhetetlen.
Ugyanúgy, mint te,

aki már körbeutaztad a
világ minden szegletét,
mártóztál a tenger
hús habjai közt,
tenger partjára ülve
vártad a csodálatos naplementét.
Haza szeretnék vinni
hasonló élményt,
sivárnak tűnő napjaimba.
Szívesen megmásznom
a Mont Blanc csúcsát.
Nem könnyű elfogadnom,
pedig mások azt hihetik,
hogy mozgássérülten,
korlátjaim közt élve,
nem foglalkozom
e keserű ténnyel.
Pedig dehogynem,
csak nem látnak a lelkembe,
mert kevés volt rá negyvenhat év,
hogy megismerjenek a családban.
Sajnos, édesanyám felett
is eljártak az évek.
Idős, drága anyámat
örömmel segíteném.
Szívemet, lelkemet adnám,
s mindent megtennék érte.
De sajnos nem tehetem,
mert magam is tehetetlen vagyok.
Csak szép szavaimmal
tudom kényeztetni.
A bajban az mit sem ér,
de néha a jó szó is sokat jelenthet.
Szívem beleszakad a
gyötrő, maró fájdalomba.
Szorongva félek,
hogy mit hoz
az ismeretlen jövő.
Néha eltűnődöm
gondjaitokon, egészségesekek,
s kérek, ne vessetek meg érte,
gondjaitokat leszámítva
nektek mennyivel
könnyebb a lét,
mert teljes életet élhettek.
Mihaszna sérült vagyok,
aki magára maradva
hullajtja könnyeit az
idők végezetéig.

2020. április 19. születésem napján.

49

Gondolataim születésnapodon

Az év legszebb napján,
amikor megszületted,
a születésed napján
legalább hadd legyek veled.
Messze vagy tőlem,
hosszú az út,
s túl sok a kilométer.
Mégis futok hozzád,
szeretetem és
örömöm visz előre,
hogy egy percre megöleljelek,
lássam kedves arcod
sugárzó mosolyát.
Drága szemeidet az
éj leple alatt,
annyiszor könnyezve,
lassan, s óvatosan,
ujjammal végigcirógatom.
Cseppnyi reménynek
élnie kell még,
hogy egyszer láthatod
felkelni, s lenyugodni víz tükrén
a nap arany sugarát.
Egyszer talán láthatom
szemednek tengerkéék ragyogását,
akkor szívemet öröm járja át.
Lelkem mélyén érzem majd,
többé nem félsz az örök sötétségtől,
mert egy csillag örökké
beragyogja szobád ablakát.

2020. május 6.

50

Születésnap köszöntés

Kedves Születésnapos!

Lehetsz száz,
vagy akárhány éves.
lelked mélyén érzed,
fejed felett elszálltak az évek,
amelyek vegyes érzéseket
tápláltak beléd.
Az idő múlása majdnem

mindent megszépít,
szokták mondani,
de valami úgy él bennünk,
mintha tegnap történt volna.
Minden évben eljön az
a nap, amikor megszülettél.
Bizony, egy elért kor után
nem szeretsz dicsekedni
éveid számával.
Reggel, mielőtt kitárnád ablakodat,
öltöztess fel szívedet ünneplőbe,
eljön hozzád sok jó barát
köszönteni téged.
Elárasztanak szeretetükkel,
s jókívánságaikkal,
mosolyod szebben ragyog
a nyári napsugárnál.
Kedvedre trilláznak a madarak.
Fejed felett láthatatlan
szivárvány tündököl,
hosszú évek várnak még reád.

2020. május 15.

51 Nevednek ünnepén

Köszöntelek névnapodon
Kedves....

Eszemben tartom
nevednek napját,
hogy felköszöntselek
e szép alkalomból.
Mielőtt a világra jöttél volna,
szüleid már a keresztneveden
gondoltak reád.
Viseld méltóan
legszebb ajándékukat,
a neved, amelyet
szeretettel kaptál tőlük.
Lebegjen előtted örömük,
emlékezz hangjukra,
ahogyan legszebben szólítottak,
hiszen az év
legszebb ünnepét
tőlük kaptad,
amelyet még a
naptár is szépen mutat.

2020. május 21.

52

Kezednek érintése

Érzésvilág

Add hát a kezed, kérlek,
régóta szeretném érezni
kezednek érintését.
Szomorú napjaimon érzem,
ahogyan átölelsz, és
hallom hangodnak búrsonyát,
pedig nem vagy velem,
s mégis közelebb érzek,
mint bárki mást.
Sokszor együtt ballagunk
göröngyös, hosszú utakon.
Zöld lombú fák alatt
de sokszor várlak.
Azt képzeltem, ott vagy az
egyik fa mögött,
s egyre csak hívsz szelíd hangodon,
s azt mondod, ne sírj, kedves,
mindjárt lejövök, s ott várlak
az árnyas lombú fák alatt.
Karomba zárlak, s gyengéden
ölellek, mintha többé nem
eresztenélek el.
Szőke, őszülő fejedet
rám hajtod.
Gyöngyöző homlokodnak
mély barázdáit takarja
egy kősa hajtincsed.
Csendesen suttogod,
örökké itt vagyok
szívednek gyémánt
ablakos szobájában.
Kezedet ezerszer csókolom.

2020. június 6.

53

Kicsinyek köszöntésére

Boldog születésnapot kívánok,
Kedves Luca!
Kisgyermekként légy vidám,
s mosolygós, mint a piros alma.
Ismerj meg minden szép mesét,
hogy repülhess fantáziád szárnyán.

Tarka-barka réten szaladjál,
ezernyi csoda vár ott rád.
Eső után szivárvány, fejed felett
egy pillantás alatt elhalványul.
Nagy fűben nyulacska lapul,
azonnal szaladnál utána,
de az ugrifüles
gyorsabb volt nálad.
Az év minden napján
anyukád, s apukád
kedvedet keresi.
Születésnapodon
tán még jobban,
mert számukra
a világon legdrágább
kincsük te vagy, kis csillagom.

2020. július 01.

54

Nincs maradásom

Lassan eltűnik minden,
elvesztem bolyongok ismét.
Nem értheted,
milyen nagy a bánatom.
Gyötrő aggódásomat
nehéz elviselnem.
Ugye jól vagy,
s nincs semmi bajod.
Mióta elmentél,
nincsen maradásom.
A falióra mutatója
csak cammogva jár előre.
Szívem mélyén
mély szeretetet érzek.
Félelmem hurrikánként
söpör végig rajtam.
Tüzesen éget
örök ragaszkodásom.
Csak én tudhatom,
hiányodnak fájdalma mar.
Könnyeim gurulnak,
függönyként takarják arcomat.
Az est nyomasztva köszönt reám,
ágyamban fekszem szomorún.
Bánatos szemeimet lehunyom,
s a lélek útján észreveszem:
botorkálsz felém!

Csoszogó lépteidet hallom,
kedvesen átölellek,
itt vagy velem suttogom,
megnyugvást áraszt a gondolatod!

2020. július 05.

55

Boldog életörömben

Érted örökké búsul
gyöngye szívem,
parancsolni nem tudok neki,
így hagyom, hadd
vigyen messzire.
Hadd érezzem a
gyönyör összes pillanatát.
Kár, hogy nincsen hegedűm,
húzhatnám a legszebb
dalt rajta, olyan érzéken,
ahogy érzem.
Leültem a fűzfám árnyékába,
amit édesanyám ültetett
születésem előtt.
Perc alatt mély
gondolatba estem.
Egy szép szál rózsához hasonlítalak.
Hold fényében is te ragyogsz előttem.
Hajnalban nevedet ismétlem,
amely számomra úgy csillog,
mint harmat gyöngye a fűszálon.
Mindenhol ott vagy,
ahol lenni szeretnél.
Ott vagy a négy évszaknak
viruló szépségében.
Ott vagy a fáknak virágzó illatában.
Halványuló napnak sugarában.
Susogásában az őszi szellőnek.
Ott vagy a gyümölcszedő
vidám szüretnek idején.
Boldog életörömben
látlak a tanyádon,
melyet szép emlékként
őrzök egy színes fényképen.

2020. július 30.

56

Körforgás

Felhők úsznak az égen,
vannak jó és pocsék pillanatok.
Néha süt a nap,
ha beborul, ömlik az eső,
s zeng az ég.
Erre szokták mondani:
olyan mérgesen veri
az ördög a feleségét,
hogy a szeme közben
villámokat szór.
Sajnos, nem mindenki egészséges,
ha beteg vagy, furcsán néznek rád.
Találgatják milyen nyavalyával küzdesz.
Az értetlenség okoz némi zavart.
Elkeseredett vagy tőle,
de ha sikerül
lelkileg megerősödnöd,
akkor te nyertél.
Mint ahogy tettem én is
a kórházi ágyon.
Születünk, s meg is halunk,
ez az élet egy körforgás.
Te aki örökre elmentél,
nagy bánatot hagytál hátra.
Könnyezem utánad
még mindig,
látlak magam előtt.
Olyan jó lenne
ha néha átölelnél.

2020. augusztus 06.